Ч. 231. Субота 13 (26) жовтня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї непечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостках на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Гостина грецкого короля у Відни і забір Крети. — Ворохобня Карлістів в Ішпанії. — Злочин президента Рузевельта.)

Як ми вже вчера доносили, було опогдашне засїданє палати послів дуже бурливе, і палата стратила знов один день на сварках із за маловажних справ. Хід засїданя був слїдуючий: По відчитаню внесень і інтерпеляций приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенем пос. Кафтана. Промавляли ґенеральні бесїдники, пп. Перґельт і Масталька, а опісля ухвалено наглість внесеня 135 голосами против 61, і при голосованю над єго мериторичним змістом принято внесенє Кафтана, передаючи комісиї справу удержавненя ческих зелїзниць. — З черги приступлено до наглого внесеня посла Странского в справі подій в Литавлю (Litau), де Нїмцї з'їхавши ся на якесь своє торжество напали на чеські доми і довели до величезної бійки, так що аж жандарми мусїли схоронити ся перед ними. Тільки Страньский зачав говорити, Шенерериянцї стали єму переривати, відгрожувати ся, кричати, лаяти, так що кілька разів посол Странский мусїв переривати свою бесїду. Пос. Странский, котрому Всенїмцї найгірше беруть за зле, що він як жид, хоть вихрещений жид, стоїть на чолї ческого руху, боронив ся відважно і успішно на всї боки против прозвиск та інсинуаций. — По нім промовляв президент мінїстрів др. Кербер і пояснив справу в Литавли, що при нагоді отвореня там ческої фреблївки вправдї прийшло до неспокою, але при сїй нагоді нїхто не став тяжко раненим, а материяльної шкоди виряджено всего на 79 К, тому не можна говорити про се, як про поважні забурєня. Впрочім власти сейчас зарядили строге слїдство, і своєю дорогою дуже жалує, що взагалї прийшло до таких ексцесів. Також бесїду др. Кербера переривали Чехи своїми протестами. Опісля промовляли барон д'Ельверт, молодочех Сводїль і Шенерериянець Альбрехт. Підчас сего приходило кілька разів до такої бучі, що вже не далеко було до бійки, президент лише з трудом здержав роз'юшених послів. Остаточно перервано сю безцїльну дискусию і президент ґр. Фетер заявив, що за згодою палати намірив зарядити вильосованє бесїдників для буджетової дискусиї, так, щоби жадне сторонництво не було скривджене. Льосованє відбуло ся па вчерашнім засїданю.

При кінци сего місяця прибуде до Відня в переїздї з Парижа грецкий король Юрий, аби подякувати цїсареви Франц Иосифови за величаве принятє, яке єму усторено в Абациї, в часї з'їзду з королем румуньским. Ту візиту лучать в політичних кругах з забором Крети, що має бути лиш питанем часу, бо об'їзджаючий тепер европейскі двори грецкий наслїдник престола вспів уже придбати дозвіл всіх держав, що належать т. зв. концерту кретийского, на прилученє того острова до Греции. Що-до Австриї і Німеччини, то ті держави не належать до того концерту і в тій цїлій справі інтересовані лиш о стілько, о скілько она відносить ся до удержаня мира на цїлім Балкані. Тут хиба треба би числити ся лиш з одною Туреччиною поважно, бо лиш она одна найгірше на тім вийде. Не лише, що зачеплена Грециєю виграла війну і нїчого з неї не скористала, мусить ще в додатку тратити такий великий і богатий остров як Крета. Тому то европейскі дипльомати поступають в тій справі дуже обережно.

Аґітация Карлїстів в Ішпанії прибрала знов дуже поважні розміри. В околицях Тортози відкрито тайний склад оружия. В цїлій провінциї Лєрідї і Армурданї крутять ся підозріні особи, а з Франциї напливає множество карлїстичних аґентів. Найбільший заколот панує в провінциї Катальониї, де заряджене великі средства осторожности. В палатї ґубернатора вже від год. 3-ої рано складають рапорти аґенти і урядники. Однако найбільшу дїяльність розвивають Карлїсти в Перпінїян, на француско-ішпаньскій границі. В склепових виставах повиставлювано мундури карлїстівских вояків, а навіть видано підручник до веденя під'їздової війни, на яку рішили ся Карлїсти. До Ішпаниї, як кажуть, перевезено в послїдних часах потайки 20.000 карабінів. Вибиху ворохобнї надїють ся в днї проголошеня повнолїтности Альфонса XIII.

Президент Рузевельт допустив ся нечуваного злочину, що здивував і обурив всїх єго земляків. В полудневих державах дійшло обурєнє до того, що Рузевельт раз на все утратив там всяку прихильність. Злочин президента полягає іменно в тім, що на ґалевий обід до своєї палати запросив між иншими якогось

---

5)

ОБРАЗКИ з ІТАЛІЇ.

(Дальша серия.)

III.

Пулїя або Апулїя і єї істория. — Фоджджія і Троя. — Барлєтта, Барі, Бріндізі, Отранто і Таранто.

(Дальше.)

Битва під Канне єсть не лиш зі взглядів історичних, але й з огляду на спосіб воюваня а особливо з огляду на число погибших в ній людий так характеристична, що подаємо тут короткий єї опис. Весною 216 р. пд. Хр. впало було на Римлян велике нещастє. Найзавзятїйший їх ворог, Пунїєць Ганнїбаль, син Гамількара, котрий ще девятьлїтним хлопцем присяг був свому батькови, що буде ненавидїти Римлян, по многих щасливих битвах зайшов був з своїм войском аж до полудневої Італії. Римлян ратував ще їх вожд Квінтус Фабіюс Максімус своєю оглядностию, котрий не запускав ся у велику битву з ворогом, лиш старав ся поволи єго ослабити, оминаючи єго обережно, кілько разів заносилось на більшу битву. В Римі видїли, що такий спосіб веденя війни єсть на якийсь час найлїпший, але розуміли добре й то, що то не може так довго тягнути ся. Длятого постановлено виступити зачіпно против неприятеля. Узброєно нові чотири леґіони, а кождий по 5000 піхотинцїв і 300 їздців. Було ще трохи і давнїйшого войска, а до того прийшли ще й союзники, і так всего разом мали Римляни 80.000 мужа пішого войска і 6000 кінноти, — як на тодїшні часи дуже велика армія. Так мали они надію, що майже два рази більшою армією переможуть ворога. Цїла хиба була лиш в тім, що тота армія мала двох вождів, котрі день в день міняли ся, і так не було одностайного проводу.

Наконець на рівнинї над рікою Авфідус (нинїшний Оранто, що впадає до Адрийского моря), як-раз близько того місця, де нинї місто Капоза, станули обі армії против себе. Вождами римскої армії були два конзулї — один, Терентій Варро, чоловік з плебеїв, отже нїби то з простого стану, — пізнїйші римскі історики звалювали всю вину за цїле нещастє на него, доказуючи, що то був чоловік нездібний, і умів лиш богато говорити, — а другий Л. Еміліюс Павлюс, патриций, себ то шляхтич, чоловік розважний і оглядний. Ганнїбаль видячи, що Варро хоче змусити єго до битви, рішив ся не уступатись єму. Єго войско числило 40.000 піхоти і 10.000 кінноти. Він сам і єго брат Маґо уставились були по серединї боєвої лїнії, щоби могли добре видїти цїлий хід битви. Ішпаньску і ґаллійску піхоту висунув він півколесом на серединї, з правого боку уставив Африканцїв під проводом Ганна, а з лївого боку, напроти римскої кінноти, тяжку ґаллійску та ішпаньску кінноту, під проводом Гасдрубаля. Ішпанцї мали на собі білі полотнянні мундури з червоними вилогами, і були узброєні в короткі ішпаньскі мечі, котрими можна було і рубати і колоти; ґаллїйцї були майже голі, і закривали ся малими щитами та мали довгі мечі, котрими можна лиш було рубати. В перший хвили кинулась тяжка картаґіньска кіннота на легку римску, котра не видержала нападу і стала втїкати. Картаґінцї гонили за нею і зовсїм єї розбили. По за плечима римскої піхоти взялась картаґіньска кіннота на право, і кинулась тут на римских союзників, що били ся з нумідийскою кіннотою. В той спосіб побили Картаґінцї і союзників римских. Гасдрубаль лишив тогди Нумідийцїв, щоби они порались з римскими союзниками і гонили за ними, а сам кинув ся з цїлою силою на римску піхоту з заду.

Римскі леґіони кинулись тогди на картаґіньске центрум, і всунулись клином в ряди неприятеля. Тогди Картаґінцї зайшли з правого і лївого боку, уступаюче картаґіньске центрум стануло і взялось знову до борби, а тяжка ішпаньска і ґаллійска кіннота кинулась на Римлян з заду. В той спосіб знайшлась зараз цїла римска армія в серединї, обступлена неприятелем зі всїх боків. Тепер розпочалась страшенна різня. Картаґінцї різали Римлян мов вівцї. Нинї трудно собі навіть уявити, яка то була страшенна різня, і як би самі Римляни о тім не писали, то й не хотїлось би тому вірити. Битва тревала всего лиш чотири години, а за той час лягло трупом і було поранених 70.000 людий! Межи убитими були також: Еміліюс, котрий не хотїв втїкати, 21 войскових трибунів і 80 людий в ранзї

Вашинґтона, дуже заслуженого книгаря, котрий має нещастє бути мурином. В полудневих Державах, де свободолюбні Американці памятають ще часи як Мурини були невільниками, то запрошенє подїлало як динамітна бомба. Memphis Commercial Adversiter так пише в тій справі: Президент Рузевельт зробив похибку гіршу від злочину. Що небудь зробив би він в будучности, не змиє з себе ганьблячого пятна, що сидїв з мурином при однім столї.... Так виглядає відворотна сторона американьскої свободи і пошани прав чоловіка.

Новинки.

Львів дня 25 го жовтня 1901.

— Іменованя. II. Міністер судівництва іменував нотарями нотарияльних кандидатів: Романа Бачиньского зі Золочева для Підбужа і Франца Дембицкого з Мединич для Лютовиск.

— Видїл філії „Просьвіти“ в Самборі подає до відомости всім своїм членам, що дня 1-го н. ст. падолиста відбудуть ся в комнатах „Руской Бесїди“ о 2-ій годинї пополудни звичайні загальні збори членів філії, на котрих уступаючий видїл здасть справу із своєї дїяльности і вибере ся новий видїл. О 11-ій годинї перед полуднем відправить ся в приходскій церкві Служба Божа.

— Смерть в огни. В Горайци коло Чесанова, де єсть маєтність дра Кіїлярского, вибух онногди великий огонь і згоріло пїснайцять селяньских загород разом зі всїм добутком. На поміч наспіла сторожа пожарна з сусїдного Жукова, де має свою посїлість львівский банкір Маврикий Йонаш. Огонь удало ся спинити, але підчас ратованя згинуло в поломіни двох людий, паробок від н. Йонаша, Ясько Поничиньский і ще один селянин з Жукова. Пончиньского знайдено по угашеню огню спаленого на вуголь.

— Страшний злочин. До одної із львівских часописий доносять з Косова: В Кобаках, косівского повіта убив селянин Василь Довгий, що вже від довшого часу оказував початки божевільности, сокирою в очах своїх двоїх дїтий жінку в хвили, коли она клячала перед ліжком і молила ся. Коли ударена упала на землю, кинув ся божевільний на тїло жінки і почав єго рубати сокирою. Дїти налякані вибігли з плачем на подвірє. Плач їх спровадив сусїдів, котрі причуваючи щось злого. скоро увійшли до хати. Там побачили Василя, як рубав трупа сокирою. Хотїли єго відорвати, але він кинув ся на свого сусїда Валамуняка, що хотів імити єго за руку і одним ударом сокири розчерепив єму голову. Сусїди поутїкали з хати і лишили Василя самого з двома трупами. Повідомлено о тій пригодї жандармерию, що зараз прибула на місце. Убийник без всякого опору дав ся закувати. Єго відставлено до суду.

— Напад на дорожкаря. Павло Темчишин, дорожкар львівский, ходив онногди до Оброшина до свояків в гостину. Коли вертав назад і ішов до двірця в Басівці, напало на него кількох робітників. занятих при будові шляху зелїзничого та хотїли єго обдерти. На щастє надїхав якийсь пан бричкою і напастники повтїкали розбивши із злости голову дорожкареви.

— Огонь. Дня 17-го с. м. около 3-ої години над раном вибух огонь в Жабини, повіта золочівского і знищив три хати селяньскі разом зі всїма будинками господарскими та всїм сегорічним добутком. Шкода виносить около 10.000 К і була у одного селянина обезпечена на 1.100 К; два прочі не були обезпечені. Причиною огню було підпалене з мести.

— Львівскі злодїї устроїли собі онногди виправу до Бартатова під Львовом, котра дуже добре їм удала ся, як о тім доносить посесор Бартатова н. Юл. Обминьский в листї, писанім до львівскої полїциї. Не надїючи ся таких милих гостий зі Львова, спали мешканці двора твердим сном, в часї котрого злодїї вирізали вікно спальнї н. Обминьского і забрали постїль та одеж вартости кількасот корон. Відтак отворили витрихом пивницю і забрали звідтам два сагани масла. Однако одного з них не могли донести і лишили єго над берегом ріки, що окружає огород.

— Убийство з розпусти. В селї Аніс, година дороги від Зальцбурга, знайшов грабар на тамошнім кладовищи межи гробами якийсь накунок завинений в грубий папір і обвязаний сильним шпагатом. Коли розвинув, показала ся голова молодої дївчини, відрубана ліва нога і ліва рука. Хто то підкинув не знати; але єсть здогад, що гут має ся дїло з убийством з розпусти.

— Мусоліно, славний (!) бандит італїяньский попав ся вже в руки італїяньских жандармів, а правительство казало вже виплатити обом карабінєрам, що єго зловили, обіцяну нагороду в сумі 60.000 лірів. Перед тим ще арештовано матїр і сестру Мусоліна та бурмістра з Аспромонте і богато инших жителїв калябрийских, котрі укривали Мусоліна. Мусоліна, за котрим вже від кількох лїт слїдила італїяньска жандармерия а нїколи не могла дістати в свої руки, стрітили карабінєри коло якогось місточка, не знаючи, що то той бандит, котрого они мають зловити; виділи лиш, що той якийсь чоловік узброєний і хотїли єго арештувати. Він став втїкати. а карабінєри пустились за ним. Підчас погонї, котра тревала кілька годин, Мусоліно стріляв кілька разів до тих, що за ним гонили, але за кождий раз хибив. Коли єго остаточно зловлено і приведено до Урбіно, він не хотїв сказати, як називає ся, аж споваджена з Реджджо тайна полїция пізнала, що то Мусоліно. При нїм знайдено образки Пречистої Діви і сьв. Йосифа та 250 франків готівкою.

— Движима азбука, — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав н. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкциєю та з прикладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцелярії Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігійский (улиця Руска, ч. 3 у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

— Розпняв ся сам на хрестї. В Меццоте-деско в полудневім Тиролї прийшов сими днями якийсь селянин з Нонсталь до тамошного бурмістра і просив єго, щоби він єго висповідав і запричащав. Чоловік той очевидно зійшов був з розуму. Вечером вернув той чоловік домів, зробив собі хрест і сам прибив ся до хреста цьвяхами в той спосіб, що насамперед поприбивав собі обі ноги а відтак ліву руку. Около північи знайдено нещасливого майже неживого впаслідок упливу крови і відставлено до шпиталю в Меццольомбардо, де ще мають надію удержати єго при житю.

римских сенаторів. Картаґінцї здобули також римский табор і розграбили єго. Ганнібаль стратив всего лиш 6000 людий з піхоти і 200 з кінноти.

Вість о тій страшній поражцї прибила і пригнобила страшенно Римлян. Кількох молодих Римлян, що утекли щасливо з битви до Канузіюм (нинїшнє місто Каноза) хотїли з розпуки втїкати кораблем до чужого краю. Тогди виступив против них Корнелій Сціпіо, син того Сціпіона, котрого Ганнібаль побив був над рікою Тіціном, добув свій меч і загрозив кождому, що убє єго на місци, хто не присягне зараз, що буде бороти ся за вітчину до послїдної каплї крови. В Римі жінки повибігали простоволосї на торговицю та стали так заводити, як би то їх хтось хотїв убивати. Не так поступали мужчини. Оба претори скликали сенат. Старий Фабіюс подав перший розумні ради і средства, як би нарід успокоїти. За єго радою велїв сенат обсадити збройними людьми брами міста і недавати нїкому втїкати. Жінкам заборонено бігати по улицях та заводити і постановлено розвідати ся докладнїйше о цїлім нещастю. Сенатори ходили відтак від хати до хати та успокоювали батьків родини, а старий Фабіюс ходив по улицях і своїми промовами, виголошуваними з великою повагою додав Римлянам відваги. Сенат видав відтак розпорядженє, що по погибших під Канне не вільно довше жалобу носити як 30 днів. Конзуля Теренция Варрона покликано до Риму, а на єго місце вислано претора Клявдия Марцелля, котрий вже раз показав ся був розумним вождом; він поїхав був до Канузіюм, де поволи зійшло ся було 3000 римских втїкачів.

Коли нещасливий вождь, побоючись справедливо ганьби і докорів від своїх земляків, вернув назад до столицї, вийшов цїлий сенат торжественно єму на стрічу і дякував єму публично за то, що він не стратив надії уратованя держави. Постановлено також не викупляти взятих в неволю Римлян, „бо римский вояк повинен або побідити або згинути“. Коли опісля Ганнібаль післав свого посла, Карталя, до Риму і предкладав Римлянам через него, щоби заключити мир, посла того не впущено навіть до міста, лиш сказано єму по за містом, що о мирі не буде доти бесїди, доки неприятель не уступить ся з Італії.

Наслїдки тої битви були такі, що Римляни стратили майже цїлу долішну Італію. Могуча Капуа, що сама одна ставила 30.000 піхоти і 4000 кінноти, відпала від Римлян. За приміром Капуи пішли Самніти і Люканці; вірними Римлянам позістали лиш Брундузіюм (нинїшнє Брiндізі, Венузія і Пестум, де горожанами були переважно Лятинцї, а відтак і грецкі міста Реґіон, Неаполїс та Куме. По битві під Канне стала римска держава знов так маленькою, як була перед війною зі Самнітами. Щоби заповнити брак людий у войску, покликувано до служби 17-лїтних хлопцїв, бравно невільників, котрих, як видко, мусїло тогди бути в Римі вже дуже богато, а навіть і злочинцїв віддавано до войска. Впаслідок того служило тоді в римскім войску побіч римских горожан та їх союзників, ще й 8000 невільників і 6000 злочинцїв. — Оттакі були наслїдки битви під Канне.

Місто Канне щезло і тепер видко ще лиш розвалини з него коло Канози. Сама Каноза єсть містом досить торговельним і має около 20.000 душ. Довкола міста єсть богато виноградників і оливних гаїв. Єго соборна церков Сан Сабіно (сьв. Сава), збудована в чисто візантийскім стилю, єсть маленькою копією церкви сьв. Софії, нинї турецкої сьвятинї Гаґія Софія в Константинополи. Церков ту побудовано в 1101 р. а в 1825 добудовано до неї ще вежу. В церкві сїй єсть гробниця кн. Боемунда з Тарента, котру він казав виставити собі ще за житя. Она має вид каплиці і єсть чотирогранна, виложена цїла мармором а в горі над нею підноситься на стовпах осьмигранна баня. Замок, побудований Каролем I. з Неаполю в 1270 р. єсть нинї розвалений. З римских часів лишились ще в місті останки амфітеатру, водопроводи і брама, котру дехто уважає за тріюмфальний лук Теренция Варрона.

Північна часть Апулії, коло міста Фоджджі і поза ним дальше на північ аж до гори Монте Гарґано зве ся Таволієре. Тут вже нема портових міст, нема тої славної минувшости яка лишила так богато слїдів по собі в полудневій части краю. Замість оливних гаїв тягнуть ся тут лиш просторі луки, повні буйної трави, на котрих випасають ся прекрасні, білі корови; на конях коло них сидять обідрані, мало що не голї, а такі опалені що аж чорні, пастухи. Лиш раз до року роїть ся тут від людий, а то дня 15 мая, коли на горі Гарґано обходять сьв. Михаіла, котрий проживав тут колись в печері на тій горі. Отже до тої печери ідуть люди на прощі. В середновічних часах ходив сюди пішки і босо цїсар Отто III, котрого до того наклонив єго учитель сьв. Ніль. Тут, в Таволієре, не могли якось Візантийцї укріпити свого панованя; істория сеї сторони почннає ся аж з Норманами. Сю сторону здобули они досить легко а на знак своєї побіди побудували они в горах на північний захід від Фоджджі грецку кольонію Троя, котра стала ся осїдком їх архієпископа і коронацийним містом Норманів. Сюди рідко коли заблукає ся який турист. В місті на горі нема навіть пїякої господи. Одна одинока будівля на яку тут варто подивити ся, то катедра, збудована ще з початком дванайцятого століття, але то будівля, котру перевисшає красою хиба лиш катедра в Пізї, котру уважають загально за чуд сьвіта, а котра здасєь і сїй катедрі служила за взорець. В катедрі сїй єсть двоє бронзових дверий з прекрасними різбами. Двері ті вилиті були в Беневентї, більші в 1119 а менші в 1127 р. Яка то мусїла бути бо-

— **Месть лікаря від зубів.** До доктора Русо в Парижи задзвонив хтось сими днями а слуга впустив єго до комнати. — Пане доктор — відзиває ся гість до лікаря — мене страшно зуби болять, будьте ласкаві та подивіть ся і порадьте що. — Лікар здивував ся не мало пізнавши в новім пацпенті того драба, що пани Русу, котра ішла з чоловіком попід руку, вихопив з руки торбинку а в ній 50 франків. — Прошу сядьте собі онтам — сказав доктор показуючи гостеви операцийний столець. — Щоби побачити, що Вам бракує, мушу насамперед зробити відтиск з Ваших зубів, то не болить. — Способу роблення відтисків мало вже тепер уживають і до него треба великої зручности оператора, бо маса за кілька мінут робить ся тверда як камінь. Коли докторови здавало ся, що маса па зубах пацпента вже досить затвердла, каже до него: Три дни тому назад вирвали ви з рук моїй жінці торбинку з грішми, тепер кажу Вас відставити на поліцию. — Злодій хотів щось на то сказати але ледви що міг язиком рушути, бо маса на зубах не давала єму говорити, мав рот заліплений ґіпсом... Відставлений на поліцию, просив, шоби єму дали перо і папір та списав ціле зізнане, все як було; признав ся, що украв гроші і обіцяв ся вернути назад тих 50 франків. Доктор пристав на то, відкликав внесену жалобу а відтак за помочию долотка і молотка видовбав пацієнтови ґіпс з рота.

—**Померли:** О. Іван Кобляньский, почестний крилошанин єписк. капітули станиславівскої, декан і парох-ювилат в Коломиї, дня 19. с. м. в 84-ім році житя, а 55-ім съвященьства. — Вільгельм Шаєр, радник будівництва в ц. к. Намістництві, дня 23-ого с. м. в 65-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Дня 15. жовтня с. р. отворено пристанок „Равдніц місто", поміж стациями Грахолюск і Равдніц-Бездеков, на зелізници льокальній Зльоніц-Равдніц, в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Празї, для руху особового і пакункового. Білети їзди продає кондуктор в поїзді; пакунки принимає ся за оплатою в стациї відбору,

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 25 жовтня. Надії, що палата послів буде могла вже нинї приступити до буджетової дискусиї, не здійснили ся. Здає ся, що то не буде взагалї можливе в тім місяци супротив великого числа наглих внесень і надто довгої дискусиї над ними.

Відень 25 жовтня. Як доносить Pol. Corr. вел. князь российский Михайло Николаєвич, найстарший віком член царского дому, прибуде дня 26 падолиста до Будапешту і відвідає Є. В. Цїсаря.

Льондон 25 жовтня. Хіньскі часописи подають зміст мадридского договору, після котрого Росия відступає Хінї зелїзницю Шангайкван-Нючван, за що одержить деякі користи і задержить всі концесиї зелїзничі в Манджуриї. Войско в Манджуриї має ся складати з вояків вичучених российскими официрами. Манджурия має вправдї назад припасти Хінї, але российскі войска так довго там лишать ся, аж в краю буде тревалий спокій. — Часописи японьскі кажуть, що той договор для Японії некористний і не вірять, аби Росия уступила коли з Манджуриї.

Льондон 25 жовтня. Бюро Райтера доносить з Фрайгайд: Боту очевидячки здержано в єго походї; тепер має він бути в Пітерсдорпї. В лїсї згромаджене значне число Бурів. Є надія, що відділи ґен. Вальтера і Кіченера дожепуть Боту.

гата церква, коли могла здобути ся на таке величаве діло штуки!

Наконець треба тут згадати ще про місто Лючера, де суть ровваливи замку виставленого цїсарем Фридрихом II. Цїсар сей держав в сім місті свою прибочну ґвардию, зложену з 20.000 вірних як пси Сараценів (Арабів), а сам проживав у Фоджджі. Ще стоять мури того замку, де містила ся єго ґвардия. Коли увидемо на велике подвірє укріплене довкола 18 баштами, стають нам в дусї перед очами: карі конї о червоних чапраках, білі команданти ґвардиї в ясно синих плащах, з турбанами на голові з кривими шаблями, а до того женщини з чорними палкими очима, між котрими й красна Фатима, котра привела на съвіт цїсареви сина Манфреда. Аж дивно стає, що в Лючері, куди безустанно переходили хрестоносцї, сьвітив понад замком півмісяць, знак магометаньскої віри! Але що ще дивнїйше: той сам цїсар, що ходив в хрестоносний похід против невірних, поселяв їх у власнім краю і не хотів навіть, щоби они зміняли свою віру!

Для доповненя маленького образу нинїшньої Апулїї позістають нам ще два міста, важні не лиш в історії самої Італії але й цїлого сьвіта, а то міста Бріндізі і Таранто. Перше з них, Бріндізі, лежить над Адриийским морем і єсть одним із найстарших міст в Італії; єго мали заложити Кретийцї в глубокій старині. Нинїшне місто має около 18.000 жителїв і просторий та вигідний порт забезпечений положеними перед ним островами. В середних віках мало Бріндізі більше як 60.000 жителїв; але що з одної части порту зробилось було багно, місто стало було так нездорове, що люди звідтам втікали і число жителїв спало в 17 століттю аж на 3000. Теперішне місто підносить ся значно іменно же від часу, коли викопано канал Суецкий і коли через Альпи настало лїпше сполучене Італії з прочою Европою. Бріндізі єсть як би природним посередником межи Всходом а Заходом і всї кораблї що пливують з Адрийского моря до Азиї і Африки задержують ся тут. Бріндізі відограло велику ролю в історії як за часів Римлян, в борбі Цезара з Помпеєм, так і опісля в часах хрестоносних походів.

Ще славнїйшим в історії як Бріндізі єсть місто Таранто, положене на острові сполученім двома мостами з берегом. Місто має звиш 35.000 жителїв і части єго розкинені також і по берегах над морем. Таранто — в старинї зване Тарентум то одна із найстарших в Італії грецких кольоній. Місто було заложене ще в 705 р. перед Хр. і в короткім часї дійшло до великого розцьвиту і богатства. В 282 р. пд. Хр. вело місто війну з Римлянами і закликало на поміч короля Піргуса з Епіру; однакож і той не поміг нічого, бо в 272 р. пд. Хр. Римляни взяли місто. Підчас пунійскої війни перейшло місто на сторону Ганнібаля, але Римляни знов єго здобули і лютo на нїм пімстили ся. В середновічних часах було Таранто сьвідком і мимовільним участником борби народів; Готи, Візантийцї, Сарацени, Нормани забирали по черзї се місто аж остаточно в 1861 р. прилучено єго разом з Сицилією до Італії.

Закінчимо Отрантом, від котрого і пролив межи Адрийским а Йоньским морем має свою назву. Єсть то невеличке місто побудоване на скалї вистаючій в море 5 км. від клина Отранто. Місто має може яких 3.000 жителїв, самих рибаків, розвалену крїпость, замок і катедру з 11-го століття. Від коли місто збурили Турки в 1480, оно не могло й до нинї піднести ся.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любячева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави
		а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачя Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руської
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иниші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)